

MOTÝL

BEATRIX ZAŤKOVÁ

VÁNOCE NA MADEIŘE

Vždyť Vánoce jsou přece zázrak.
A zázrak, to je... láska.

VÁNOCE NA MADEIŘE

BEATRIX ZAŤKOVÁ

VÁNOCE NA MADEIŘE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Kniha je součástí edice *Ostrovní příběhy*

VÁNOCE NA MADEIŘE

Copyright © 2023 Beatrix Začková

Překlad: Markéta Musilová

Odpovědná redaktorka: Alena Mikulíková

Ilustrace obálky: Hana Hnízdová

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavatelstvo Motýl, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydání první. Rok vydání 2026

Tisk: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Vydavateľstvo Motýl, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefon: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetchna práva vyhrazena. Žádná část této knihy se nesmí reprodukovat ani šířit jakýmkoli způsobem včetně elektronického, mechanického, fotografického či jiného záznamu bez předchozího písemného souhlasu vydavatele. Žádná část této knihy nesmí být použita k trénování systémů umělé inteligence. Děkujeme, že jste si zakoupili legální vydání této knihy a respektujete autorská práva.

ISBN: 978-80-8164-475-7

*Děkuji ostrovu Madeira za jeho nevšední vánoční kouzlo
a především překrásnému betlému
na ulici Avenida Arriaga, který se mi stal inspirací
pro tuto knihu.*

1. KAPITOLA

Sofie stála před nevelkým madeirským letištěm a pohledem přejížděla po nevšedním výjevu, který se jí naskytl. Čekala na kamarádku Zuzanu a v mezdobí si prohlížela obrovské palmy zápolící se silným listopadovým větrem, kaktusy dorůstající do pozoruhodných rozměrů a podivné stromy jménem araukárie, které si právě vyhledala na internetu v mobilním telefonu.

Před chvílí ještě seděla v letadle a přemýšlela o neuváženém kroku, k němuž se v kritickém okamžiku odhodlala. Dívala se ven okénkem letadla, přehrávala si poslední dny a užírala se smíšenými pocity, za které si mohla převážně sama. Teď už si nebyla jistá vůbec ničím. V pravidelných intervalech se u ní nadšení z nového života na dalekém subtropickém ostrově střídalo se záchvaty paniky, díky nimž se jí útroby, oslabené náhlým stresem, úplně svíraly.

Čeká mě krásný život! Sejdú se se Zuzanou, budu jí pomáhat s byznysem, vázat adventní věnce, stavět betlémy, po celém Funchalu rozvázet vánoční růže a přitom poznávat kouzelnou Madeiru a nasávat poklidnou atmosféru bez jakéhokoliv stresu a napětí – těšila se tak moc, až jí to na rtech vykouzilo zasněný úsměv.

A zároveň budu tesknit po vymodleném děťátku, o které jsem přišla v šestém měsíci těhotenství, a užít se rozchodem s Martinem po osmi letech nelehkého soužití. V tu chvíli se jí úsměv na tváři změnil v bolestnou grimasu a z hrdla se jí vydral neurčitý zvuk, podobný vytí vlka, který nebylo možné přeslechnout.

Letušky nabízející občerstvení pasažérům musely být z cestující na sedadle 18 B v rozpacích, protože nedokázaly říct, jestli je to turistka opájející se euforií z nadcházející dovolené, nebo zoufalá žena vracející se na ostrov z donucení. Anebo dost možná nešťastnice trpící bipolární poruchou, která musí letět – zatraceně – zrovna jejich aerolinkou! A tak se na ni mile a bohorovně usmívaly a modlily se k patronovi všech letušek, aby seděla klidně a nepodlehla nutkání pobodat milého mladíka vedle sebe kosticí z podprsenky.

Sofie samozřejmě nic podobného v plánu neměla. Jediné, co chtěla, bylo vystoupit z toho stísněného dopravního prostředku plného natěšených dovolenkářů a co nejdřív se schoulit v objetí své moudré přítelkyně Zuzany, která si vždycky uměla se vším poradit a díky své pragmatické povaze držela Sofiiny občasné úlety na uzdě.

Její přání se vyplnilo. Tedy, zatím jen z poloviny. Podařilo se jí vystoupit z letadla, vyzvednout si zavazadla a během čekání na odvoz se kochat přírodou a pozorovat zmatek před letištní halou. Lidé se motali všemi směry, většina z nich nakládala zavazadla do přistavených taxíků. Všichni se usmívali, byli šťastní, že bezpečně přistáli, a nemohli se dočkat nadcházejících prázdninových dní.

Sofie si s údivem uvědomila, že vítr, který komplikoval jejich přistání na funchalském letišti Cristiana Ronalda, je sice silný, ale navzdory tomu teplý a prosycený vůněmi. Slunce,

prodírající se tu a tam skrz mraky, ji nenechávalo na pochybách, že během zimy se postará o příjemné klima a že větrovku, kterou má teď na sobě, nebude potřebovat. Z dálky se k ní linula vůně oceánu, ve vyžehlených vlasech se jí zabydlel vlhký vzduch a vytvořil z nich prazvláštní kudrnatou kreaci.

Vůbec jí to však nevadilo. Poslední dobou se od svého vzhledu odpoutala a nemilosrdně řešila vnitřní pocity, které se měnily na pořádná dramata a končily neuváženými kroky. Výpověď v práci, která ji živila, rozchod s dlouholetým partnerem a přílet na tento nádherný, ale neznámý ostrov – to teda bylo něco! Kde na to vlastně vzala odvahu? A zbyla jí ještě vůbec nějaká? Nešlo čistě náhodou jen o kroky nešťastné ženy, vyvolané neúspěšným těhotenstvím? Už už se chystala podlehnout psychickému vypětí, ale v poslední chvíli se ovládla.

Ne! řekla si v duchu. Bylo to jen přirozené zakončení jedné životní etapy, která byla plná průměrnosti, polopravd a nesplněných přání. Tak to je! Určitě je to tak! přesvědčila samu sebe a soustředěně sledovala malého ptáčka, usazeného na nedaleké pinii.

Anebo ne? Zbláznila jsem se a v afektu jsem hodila za hlavu poklidné roky strávené s mužem, který mě sice nejspíš nemiloval, ale navzdory tomu byl pro mě jistotou, a práci, která mě naplňovala a umožňovala mi docela bezstarostně přežívat...

Přežívat! Ano, to je to správné slovo, které charakterizuje její život. Ona nežila, jen *přežívala*! A tomu je teď konec! Už nikdy nedopustí, aby jen přežívala. Začne znovu od začátku, lépe a hlavně naplno! Tady na tom ostrově, ze kterého zatím viděla jen letiště, pár palem, kaktusů a jednoho ptáčka zpěváčka na jehličnatém stromě.

„Dobrý den přeji, krásná slečno. Sháníte odvoz?“ ozvalo se zničehonic z okénka bílé dodávky.

Sofie ztuhla. Nakoukla do auta skrz otevřené okénko, a když na místě řidiče uviděla těhotnou ženu s obrovskými modrými očima a kudrnatými vlasy barvy dozrálé pšenice, srdce jí poskočilo a na tváři se jí rozlil srdečný úsměv.

„Zuzko!“ vykřikla, otevřela dveře dodávky, vysoukala se na sedadlo a objala přítelkyni.

„Tolik jsem se na tebe těšila!“

„I já na tebe, Sofi. Konečně jsi tady!“ zamumlala jí do zvlněných vlasů Zuzana.

„Tak dělej a startuj!“ zavelela Sofie odhodlaně.

Její přítelkyně se odtáhla a překvapeně zamrkala. „Ty nepotřebuješ kufr?“ Sofie se plácla do čela, vyskočila z auta a vmžiku všechno napravila. „Poslední dobou jsem nějak mimo,“ přiznala Zuzaně a pohodlně se uvelebila vedle ní.

„Vůbec se nedivím.“

„Já teda někdy ano. Překvapuju sama sebe.“

„Nebud' na sebe tak přísná,“ odpověděla Zuzana, pohladila přítelkyni po tváři a vyrazila z letiště směrem k dálnici.

„Jaký byl let?“

„Skoro bez problémů, až na komplikované přistání na krátké dráze se silným větrem v zádech a ještě... přišlo mi, že po mně divně pokukovaly letušky, ale to se mi pravděpodobně jen zdálo.“

„Leda tak, že by ti záviděly. Přes všechno, co se ti poslední dobou stalo, vypadáš úžasně.“

„To ty jsi nádherná. Oči ti svítí, máš krásnou pleť a to bříško ti neskutečně sluší,“ oplatila Sofie přítelkyni kompliment a políbila ji.

„*Prý bříško!* Vždyť za dva měsíce rodím! Na jednu stranu jsem nadšením bez sebe, na druhou stranu se mě zmocňují nejrůznější obavy... Tím tě ale nebudu zatěžovat. Hlavně, že jsi konečně tady, podrobně mi povyprávíš o všem, co se stalo, zrelaxuješ se a hlavně mi pomůžeš v práci, protože už nezvládám ani polovinu toho, co před těhotenstvím,“ odpověděla Zuzana, dupla na plyn a sebejistě s nimi zamířila k hlavnímu městu. „Jak je teď na Slovensku? Už nasněžilo?“

„Kdepak, listopad propršel, vždyť to znáš, a prosinec bude podobný,“ vyvedla ji z omylu Sofie a vesele švitořila o počasí a všem možným, co by Zuzanu daleko od domova mohlo zajímat. Zároveň pozorovala krajinu míhající se za oknem.

Dlouho si Madeiru jen představovala, hodně si o ní načetla a k dotvoření obrazu přispívalo i Zuzanino pravidelné vyprávění. Každopádně seznámení s touto subtropickou perlou bylo i tak nadmíru překvapivé. Fascinoval ji především oceán, který lemoval pobřeží a leskl se jako zrcadlo. Dobře si byla vědoma toho, že je neoddělitelnou součástí života lidí, jejichž domovem je tento nádherný malý ostrov. Byl odnepaměti zdrojem jejich obživy, vedly jím dopravní cesty, inspiroval umělce i obyčejné lidi, kteří se kochali každodenním pohledem na jeho nekonečnou krásu. V dálce se plavily menší i větší lodě, zabývající se přepravou zboží, rybolovem a některé také zábavou a odpočinkem svých pasažérů. Mraky odplouly do dálky a na obloze zanechaly listopadové slunce, zalévající jedinečnou okolní přírodu.

Sofie se kochala vysokými horami vytvořenými sopečnou lávou, obdivovala zdi zpevňující prudké svahy porostlé různobarevnými buganviliemi a domy se zahradami, které byly plné rozkvetlých sukulentů, ibišků a bílých kal. Byla

nadšená z palem a juk, dokonce zahlédla i kvetoucí orchideje a obrovské vánoční hvězdy, jejichž červené okvětní listy se koupaly v paprscích hřejivého slunce.

Za jednou z mnoha zatáček se před nimi v dálce začalo rýsovat město s domy hustě posetými na prudkém svahu, s nepřehlédnutelným přístavem a hradem, který se tyčil na jednom ze strmých kopců. Sofie od tohoto pohádkového výjevu nemohla odtrhnout oči.

„Hlavní město Funchal,“ řekla Zuzana. „Tam máme namířeno. V jedné ze zastrčených uliček tě čeká tvůj nový domov.“

„Je to *tvůj* domov, Zuzano,“ napomenula ji Sofie.

„A teď i tvůj. A můžeš u mě zůstat, jak dlouho budeš chtít. Jen se o můj podkrovní byt budeš muset podělit s dítětem, které brzy přijde na svět.“

Sofie se na svou kamarádku usmála a upřímně odpověděla: „Jsem ráda, že s tebou můžu strávit poslední týdny tvého těhotenství, no a miminko... už se toho voňavého uzlíčku nemůžu dočkat. Slib mi ale, že až ti moje přítomnost začne lézt na nervy, okamžitě mi to řekneš.“

„Nic takového se nestane,“ ubezpečovala ji Zuzana, „ale pokud na tom trváš, dobrá. Slibuju.“

„Super. A teď mi vyprávěj něco o Funchalu.“

Zuzana zpomalila, protože sjížděly z dálnice do rušných ulic hlavního města. Začala o městu vyprávět jako turističtí průvodci, které často potkávala.

„Je to úžasné město s neopakovatelnou atmosférou. Několik let za sebou získalo titul nejčistší evropské metropole a můžu potvrdit, že najít na ulicích odpadky vyžaduje značné úsilí. Má víc než sto tisíc obyvatel. V současnosti se táhne vysoko do strmých kopců, ale původně vzniklo z malé

osady, která byla založena v patnáctém století, a název dostalo od *funcha*, což v portugalské znamená fenykl,“ vykládala nadšeně kamarádce, když si klestily cestu do centra. „Teď tu kromě místních žijí i lidé skoro z celého světa a zároveň je tady plno turistů, což městu dodává na osobitosti. Je to tu čisté, kultivované, s minimální kriminalitou. V noci se můžeš v klidu toulat ulicemi, zapadnout do baru, smočit si nohy v oceánu a nic ti nehrozí. Ideální místo na výchovu dětí. V minulosti ho navštívila Sissi, která tu má i sochu, a Winston Churchill se na ostrově věnoval malířství. Zavítal sem i Kryštof Kolumbus, a dokonce se tu oženil. Najdeš tu úchvatnou tržnici Mercado dos Lavradores a lanovka tě odveze do pohádkové zahrady Monte. Je to město plné květín, ovoce, botanických zahrad a starobyklých náměstí, proslulé dobrým jídlem a milými lidmi, kteří se na tebe vždycky usmívají. Omývá ho oceán, divoký a zároveň romantický. Prostě a jednoduše, Funchal nemá chybu, aspoň já to tak cítím,“ dokončila svoje vyprávění. „A jsme v centru. Napravo vidíš radnici a historické náměstí.“

„Nádhera. Kdyby tě jednoho dne omrzela kariéra dekoraérky, můžeš se živit prováděním turistů,“ rozesmála se Sofie.

„A víš, že jsem o tom už přemýšlela?“

Během několikaminutové poznávací jízdy ji Zuzana upozornila na kavárnu Ritz, nádhernou zahradu Jardim municipal plnou zeleně a rozkvetlou i teď, v předvánočním čase, a ukázala jí divadlo a sochu Zarca, slavného mořeplavce a objevitele Madeiry. Město na Sofii působilo mimořádně sofistikovaným dojmem, turisté se tu mísili s místními obyvateli v naprosté harmonii a zcela přirozeně.

„A teď zabočíme do prudkých kopců a úzkých uliček s historickými, ale i novějšími domy.“

Sofie nevěděla, kam se dívat dřív. Obdivovala osobitou architekturu budov, v jejichž přízemí byly obchody, restaurace a kavárničky a v poschodí pak byty nebo kanceláře. Nakonec zastavily na malém náměstí, v jehož samém středu se jako šperk skvěla fontána.

„A jsme na místě,“ oznámila Zuzana, když obratně zaparkovala.

Sofie vystoupila, oběhla auto a pomohla své těhotné kamarádce. „Je to tu malebné,“ prohlásila a nadšeně si prohlížela jednoduché náměstí, které se v tomto předvánočním čase stane jejím útočištěm.

„A velmi praktické,“ dodala Zuzana a rukama si podepřela bolavá záda. „Naproti je lékárna a malá kavárnička, napravo pekárna, přímo pod naším bytem restaurace. A nezapomeň – jsme přímo v centru, což je obrovské plus.“

Sofie se ještě chvíli kochala krásnou kamennou dlažbou, jemnými liniemi fontány, dvěma košatými plumériemi a především úžasně poklidnou atmosférou.

„Tak pojď, popadni zavazadla a já vezmu dekorace, které se mi podařilo sehnat ve velkoskladu.“

Vešly do domu a začaly stoupat po dřevěném točitém schodišti, které vrzalo a častým používáním bylo prošoupané do takového lesku, že až klouzalo. Byla to náročná cesta, protože Sofie vláčela dva kufry a Zuzana dekorace a těhotenské břicho. Po několika pauzách konečně zastavily před dveřmi jednoho z podkrovních bytů.

„Kde jen mám ty klíče,“ funěla Zuzana a zuřivě se prohrabovala v nadměrné tašce, která jí sloužila zároveň jako pracovní brašna a kabelka. „Jestli je okamžitě nenajdu, počůráám se,“ hořekovala. „Á, tady jste, mrchy jedny,“ vykřikla, zadupala nohama, vsunula klíč do zámku, vběhla dovnitř,

hodila všechny věci na zem a okamžitě mířila k záchodu. „Promiň, Sofi,“ křikla ještě a zabouchla za sebou dveře. „Buď tu jako doma.“

Sofie se usmála a překročila práh bytu. Kufry položila na zem a začala se kolem sebe rozhlížet. Velkorysá vstupní hala, v níž se ocitla, plynule přecházela do obývacího pokoje, z něž se vcházelo na nevelký balkón. V obýváku si všimla, že je velice prakticky spojený s kuchyní, čímž vznikl nádherný, sluncem prostoupený prostor, uprostřed kterého se celá okouzlená zastavila.

Vrátila se do haly a postupně vešla do menších pokojů. Jeden byl ložnice, druhý podle všeho pokoj pro hosty – její dočasné útočiště. Třetí dveře vedly do malé komory. Ta sloužila jako sklad materiálu, který Zuzana potřebovala ke své práci dekoratérky.

Když se Sofie vrátila do obývacího pokoje, uvědomila si, že je to vlastně úžasný, dokonale funkční ateliér. Krom dřevěného nábytku, posbíraného ze všech funchalských bleších trhů, tu stál dlouhý pracovní stůl plný sušených květín, eukalyptových větviček a plodů, ořechů, šišek, mechu i kaštanů, sametových stuh, vánočních koulí, drobných perliček a nej-různějších ozdob. Nechyběly ani slaměné korpusy na vánoční věnce, barevné spreje, tavná lepicí pistole, malé i větší figurky lidí a zvířat, barvy, štětce, nůžky a lepidla. U balkónových dveří stál skleník plný všelijakých sazenic. V koutě pak byly o stěnu opřené role látek s drobnými flitry, ze stropu viselo jmelí.

„Prohlížíš si můj skromný příbytek plný organizovaného chaosu?“ zazněl Zuzanin hlas.

Sofie rozhodila rukama. „Prý *skromný*! Vždyť to je veliký ateliér a musí tě stát měsíčně pěkné peníze. Jak to můžeš utáhnout?“

„Máš pravdu, ale všechno jde, když se chce. Majitelé domu, starší manželský pár, vlastní úspěšnou právnickou firmu, a společně jsme se dohodli, že část nájmu splatím v naturáliích. Starám se o dekorace všech jejich firemních párty a během svátků jim vyzdobím jejich vilu, tento dům a samozřejmě i jejich firmu.“

„To tedy není málo.“

„Není, ale dělám to ráda a zatím všechno stíhám. Vlastně tedy... Poslední dobou už ani moc ne.“

Sofie přistoupila k Zuzaně a objala ji. „Ničeho se neboj, jsem tu a se vším ti pomůžu.“

„Ani nevíš, jak moc se těším.“

„Já ještě víc. Teď si nejspíš vybalím...“ začala větu Sofie.

„A pak si zajdeme dolů do restaurace na výborného tuňáka,“ dokončila za ni Zuzana a v očích se jí zablýsklo stejně jako všem těhotným ženám, když přijde řeč na jídlo.

Po fantastické večeři se dlouho procházely romantickými ulicemi Funchalu, ve kterých postupně přibývala vánoční výzdoba, protože se blížil prosinec a o slovo se již začínaly hlásit Vánoce. Úzké ulice v prudkých kopcích byly plné turistů, v jejichž tvářích byla patrná dobrá nálada a čirá radost z odpočinku, který si po měsících namáhavé práce v zaměstnání dopřáli.

Sofie nasávala atmosféru města, pečlivě si ukládala do paměti jeho jedinečnost a zároveň se snažila zapamatovat si pár orientačních bodů, které jí v budoucnosti pomohou nezabloudit.

Mezitím, co opět stoupaly do schodů jejich domu a zdolávaly patro za patrem, si uvědomila, že pro Zuzanu začíná

být fyzická námaha skutečný problém. Často odpočívala a funěla jako lokomotiva vezoucí ten nejvzácnější náklad.

Když se jim přece jen podařilo dostat se do podkroví, Zuzana zase běžela na záchod. Sofie se posadila na balkón. Ve večerních paprscích zapadajícího slunce pozorovala lidi na terase protější kavárny, obdivovala typickou černobílou dlažbu na chodnících a nádhernou historickou fontánu s oválnou spodní částí, do které padala průzračná voda. Úsměv na tváři jí vykouzil malý baculatý andílek, sedící na samém vrcholu fontány, který se natahoval po padajících kapkách vody. Vyzařovala z něj radost ze hry a dětská nenucenost. Fontána působila nadpřirozeným dojmem a Sofie připustila možnost, že kdyby na delší dobu přivřela oči, mohla by se přenést do světa éterických bytostí.

„Tak jsem tady,“ ozvala se Zuzana s tácem, na kterém nesla karafu vody, láhev madeirského vína, dvě sklenice a medové koláčky.

„Ukaž, pomůžu ti,“ vyskočila Sofie z křesla. Vzala podnos z kamarádčiných rukou a opatrně všechno položila na stůl. „Musíš se šetřit.“

Zuzana se s obtížemi nasoukala do ratanového křesla. „To si nemůžu dovolit.“

„Právě že můžeš, moje milá, a hlavně *musíš*. Přišla jsem, abych část tvých povinností vzala na svoje bedra a aby sis ty mohla u práce i trochu odpočinout,“ odpověděla rázně Sofie. Do své sklenice nalila víno zlatavé barvy a do kamarádčiny studenou vodu.

Zuzana vypila vodu skoro na jeden doušek a nohy si položila na nízkou stoličku, která tomuto účelu sloužila zjevně už dlouho. „Trochu mi tvrdne,“ oznámila a oběma rukama si hladila těhotenské břicho.

„Odpočívej, Zuzi, a hlavně se nestresuj. Tvrdnutí břicha je v posledním trimestru úplně běžné, jen nesmí trvat moc dlouho.“

„Ano, máš pravdu... Už je to lepší,“ oddechla si její těhotná kamarádka. „A teď mi konečně prozrad, proč ses rozhodla tak radikálně změnit život. Něco jsi mi sice napsala, ale nebyla jsem z toho moudrá.“

Sofie si povzdychla. „To ani já.“

„Jsi zmatená? Lituješ svého rozhodnutí?“

„Ne, ani náhodou... jen...“ chvíli si třídila myšlenky. „Nějak nemůžu uvěřit tomu, že jsem to opravdu udělala. Během několika dní jsem hodila za hlavu všechno, co jsem osm let budovala a do čeho jsem vkládala své naděje.“

„Myslíš tím Martina?“

„Hlavně jeho. Když jsme se seznámili, táhlo mi už na třicet a s tím přicházely i nesmyslné myšlenky... Vždyť to znáš... Že už nejsem nejmladší, měla bych se konečně usadit, najít si muže, který není alkoholik, lenoch, sukničkář, který si čistí zuby, mění si každý den ponožky, netelefonuje na záchodě, je milující, empatický a nikdy nedá přednost svým kamarádům přede mnou.“

Zuzana se zasmála. „Takový neexistuje.“

„No vidíš! A já jsem nakonec někoho takového našla. Aspoň jsem si to o Martinovi myslela.“

„A co se pokazilo? Zdálo se mi, že jste spolu šťastní.“

Náměstí se zahalilo do tmy a světla lamp vytvářela svou stínovou působivý výjev, který doslova lákal vydat se do nočních ulic a vychutnat si kouzlo města.

Sofie si dolila víno. Na tváři se jí rozhostil smutný výraz. „Začátky byly fantastické. Zamilovala jsem se až po uši, byla jsem si jistá, že jsem našla toho pravého. Zdál se

být úplně *dokonalý*. Už to mi mělo být podezřelé! Vysoký, štíhlý zubař, charismatický, inteligentní, pozorný a k tomu všemu ještě nezadaný a ochotný trávit veškerý volný čas se mnou – nenápadnou zdravotní sestrou ze zdravotního střediska vedle.“

„Pamatuji si to. Chodila jsi s hlavou v oblacích a tvářila ses jako zhypnotizovaná myš,“ vzpomínala Zuzana. „Trochu jsem se tehdy o tebe bála. Mohl se z něj vyklubat úplně blbec. Nebo bigamista, fetišista, egoista, případně klavírista nebo esejista, a ty by sis toho ve své zamilovanosti ani nevšimla,“ zavtipkovala. „Ale... nic takového se nestalo.“

„Máš pravdu, všechno bylo skvělé. Dál jsme se vídali, tráвили spolu víkendy, časem jsem se k němu nastěhovala. Uživala jsem si nejkrásnější chvíle svého života a vůbec jsem nemohla uvěřit tomu, že to není sen. A přitom jsem přehlížela náznaky, které mě měly varovat.“

„Co máš na mysli?“

Sofie smutně pokývala hlavou. „On mě nikdy nemiloval.“

„To není pravda!“ vyhrkla Zuzana.

„Je to tak. Byl milý, pozorný, ochotný žít se mnou až do smrti, jenže... nebyla v tom láska, jen racionální kalkul, že nechce být sám, že potřebuje někoho, kdo mu uklidí, navaří, pojedje s ním v létě k moři, v zimě na dvě lyžovačky, postará se o něj, když ho skolí chřipka a vyvrtné si kotník na fotbale. A já jsem byla ta pravá. Pracovitá, starostlivá, nenáročná... no prostě hloupá husa. Nic jsem od něj nechtěla, jen nehybnoucí lásku. A právě té se mi nedostávalo.“

„Jestli je to pravda, proč jsi od něj dávno neodešla?“

Sofie rozhodila ruce. „To mi řekni ty! Proč jsem to neudělala?“ vykřikla. Pořádne si lokla a pokračovala. „Protože jsem ho neustále porovnávala s muži svých kamarádek

a kolegyně a s celým mužským pokolením obecně. Vycházel mi z toho jako úplná hvězda. Nenacházela jsem na něm chybu. Až tedy na jednu...“

„Nemiloval tě,“ dodala Zuzana, pořád ještě překvapeně.

„Přesně tak.“

„A tys to vydržela dlouhých osm let?“

Sofie vzdychla. Z ulice k nim dolehly hlasy a smích turistů, jimž silné madeirské víno dopomohlo ke skvělé náladě, a také šoupání židliček z terasy restaurace pod nimi. „Poslední dva roky... jsem si říkala, že to třeba vyřeší... dítě. Víím, byla jsem naivní, ale v té době jsem o tom byla naprosto přesvědčená. Myslela jsem si, že ho Martin bude určitě z celého srdce milovat, a tak třeba kousek jeho lásky zbyde i na mě. A hlavně jsem potřebovala někoho, kdo by mi lásku opětoval, o koho bych se mohla starat a kdo by byl jen můj. Zoufale mi chyběl pocit, že mě někdo miluje.“

Zuzana položila sklenici na stůl a sevřela přítelčinu drobnou ručku do svých dlaní. „Sofi, miláčku, proč jsi mi to nikdy neřekla?“

„Protože bys mi nic z toho nevěřila. Každý bral Martina jako výhru v loterii. A ty jakbysmet.“

„To máš asi pravdu.“

„Byla jsem tak hloupá, Zuzi, zaslepená a naivní,“ pokračovala Sofie a hlas se jí začal lámat. „Okamžitě souhlasil, tvářil se, že je představou miminka nadšený. A tím mě jen utvrzoval v omylu. A když jsem otěhotněla, příkladně se o mě staral. Našel mi nejlepšího gynekologa a porodníka, zařídil mi všechna nezbytná vyšetření a řešil větší byt. O miminku se však celou dobu vůbec nezmnínal. Žádná emoce, prostě nic. Staral se výlučně o praktické věci.“

„Byl prostě *takový*, Sofi.“

„Ano, přesně to jsem si říkala i já. Uběhly tři měsíce a já jsem si namlouvala, že otcovskou lásku děťátku nahradím tak, že ho budu milovat za dva a všechno bude v pořádku. Jenže potom... Na začátku šestého měsíce jsem začala mít divný pocit a vzápětí jsem si byla už celkem jistá, že něco není v pořádku. Lékař mě uklidňoval, že všechno probíhá přímo učebnicově, ale můj šestý smysl mi našeptával, že se mýlí. A bohužel, měla jsem pravdu.“

„Je mi to líto, moc jsem ti to přála,“ odpověděla rozrušená kamarádka.

„Přišlo to náhle, v jedné chvíli jsem byla nastávající maminka, která si užívala těhotenství, ve druhé smutná žena s prázdnou náručí.“

„Ty moje...“ Zuzana nenacházela slov.

„Když jsem se vrátila z nemocnice, lomcoval mnou smutek i hormony, byla jsem úplně mimo. Martin mi byl oporou a ujišťoval mě, že příště to určitě vyjde. A já jsem se mu jako vždycky snažila uvěřit. Jenže... Něco se změnilo. Vlastně, nic nebylo jako předtím. Odchodem toho malinkého stvoření jako by spadla opona, která halila skutečnost, a já jsem uviděla pravdu bez růžových brýlí. Nikdy mě nemiloval a nikdy ani nebude, náš vztah mu vyhovoval, to bylo vše. A nejhorší na tom všem bylo, že mi došlo, že ztráta dítěte ho nijak nezasáhla a že se mu vlastně ulevilo.“

Přítelkyně se chvíli držely za ruce v ženské sounáležitosti. Hluk na ulici ustal, z restaurace se k nim nesly tóny tklivé portugalské písně, vzduch voněl květy a oceánem, do tmavé noci šuměla fontána.

„Procitla jsem a dopadla až na samé dno. Hodně to bolelo, lapala jsem po dechu a neustále plakala,“ popisovala jí Sofie trápení nedávné doby. „Nevěděla jsem, co dál.

Nenacházela jsem východisko. Myslela jsem si, že můj život ztroskotál na jakési bahnitě mělčině, z níž se už nikdy neodlepí,“ pokračovala. „A potom se stalo něco velmi zvláštního. Jednoho deštivého dne jsem se s nechutí vzbudila a s hrůzou jsem čekala na ten příšerný pocit, který se mě opět zmocní, no... a nedočkala jsem se. Někam se vypařil a s sebou vzal i nerozhodnost a nečinnost. Najednou jsem viděla svou budoucnost v jasných barvách a přesně jsem věděla, co mám udělat.“

„Rozešla ses s ním.“

„Pustila jsem ho k vodě, dala výpověď v práci a řekla si, že je načase přijmout tvé pozvání a odletět na Madeiru. Najednou mě nic nesvazovalo, ve svých třiceti osmi letech jsem se opět cítila svobodná a odvážná. I když pořád cítím bolest ze ztráty děťátka, jsem rozhodnutá vykročit vpřed. Netvrdím, že se mě občas nezmocní pochybnosti, ale vždycky je umlčí vědomí, že chci opět *žít*. Pořádně a s otevřenýma očima. Tady a teď, bez jakýchkoliv vytáček.“

„V předvánoční době.“

Sofie s úsměvem přikývla. „Plné kouzel, světýlek a soukromí.“

„Tak to jsi na správném místě, má milá,“ ujišťovala přítelkyni Zuzana. „Lidé na Madeiře ti to poskytnou. Jsou přátelští, rodinně založení a z celého srdce milují Vánoce.“

„Těším se, Zuzi, a největší radost mám z toho, že jsme zase spolu a že se ti dobře vede.“

Zuzana se zničehonic zamračila a na čele se jí udělala vráska. „Víš... měla jsem trochu obavy. No... prostě, jestli ti moje těhotenství nebude vadit. Po tom, čím sis prošla.“ Sofie zavrtěla hlavou, rty se jí zvlínily do nepatrného úsměvu. „Tak to je ta největší hloupost, jakou jsem od tebe kdy slyšela.“

„Opravdu?“ ujišťovala se kamarádka.

„Už aby se to narodilo. Jenže než se to stane, užijeme si každou minutu toho sladkého čekání.“

„To jsi řekla nádherně,“ zašeptala Zuzana se slzou v oku.

„A na to si připijeme. Ty vodou a já tímto neskutečně dobrým madeirským vínem, ze kterého začínám být na-
dobro opilá,“ odpověděla Sofie a lišácky se usmála.

Sofie spala ve svém novém pokoji klidným a hlubokým spánkem. Postel jí naprosto vyhovovala, pootevřeným oknem dovnitř pronikal příjemný vánek a nerušilo ji ani Zuzanino občasné splachování. Nic se jí nezdálo, a proto pověra, že sen z první noci na novém místě je třeba si zapamatovat, protože se vyplní, se v jejím případě ne-
naplní.

Své udělal i hodinový časový posun, takže Sofie, zvyklá se železnou pravidelností vstávat o sedmé, se probudila v šest hodin madeirského času a už nedokázala zamhouřit oči. Venku byla tma jako v ranci, město se jen neochotně probouzelo a Zuzana, která konečně vyčůrala i poslední kapky večerní vody, pokojně spala.

Sofie si vytáhla ze staré malované komody svoji elektronickou čtečku, vrátila se s ní do postele a ponořila se do příběhu lásky dvou lidí, kteří se poznali v mládí, ale cestu k sobě našli až na podzim svého života.

Vychutnávala si to. Její předchozí život byl velmi hektický a dynamický, svůj čas dělila mezi práci a chvíle strávené s Martinem při aktivitách, které vyhovovaly hlavně jemu. Na běžné radosti, jako na sladké nicnedělání a vylehávání v posteli s knihou v ruce, jí nezbýval čas.

Jediné, co ji rušilo, bylo občasné sevření žaludku. Přesně věděla, v čem spočívají příčiny jejích fyzických těžkostí. Děťátko... její miláček, se kterým si už stihla vytvořit vztah, její sladké miminko... Proč? Proč jí není lépe? Máma říkala, že čas všechno vyléčí, a Sofie jí chtěla věřit, ale podle všeho se mýlila. Čas není dobrý lékař, minimálně v jejím případě ne. Bolest neslábla, přepadla ji většinou zrána a rvala její útroby.

S prvními paprsky světla vstala z postele. Brala to skoro jako vykoupení. Otevřela okno dokořán a radovala se z rodičího se dne, tedy se o to aspoň snažila. V pekárně se svítilo, restaurace i kavárna byly ještě zavřené a fontána se po noční pauze opět probírala k životu, přičemž malého barokního andílka potěšila drobnými kapičkami dopadajícími na jeho baculaté ručičky. Andílek jí okamžitě připomněl miminko, které nikdy nesevře v náručí... Ne, nebudu propadávat sebelítosti. Sofie si během tichého rána v cizím městě připomněla, proč sem, na tenhle ostrov, vlastně přijela. Musí se dát dohromady a začít žít. Pomalinku, krok za krokem, najít vnitřní rovnováhu a vyrovnat se s minulostí. Právě proto tady je.

Přistoupila k velkému zrcadlu opřenému o stěnu pokoje a kriticky zhodnotila obraz, který v něm viděla. Modré oči a kudrnaté vlasy spolu s výraznými lícními kostmi vévodily půvabné tváři, na které bylo poznat, že ji poslední dny připravily o velké množství energie. Trošku mejkapu a různých nenápadných barev všechno vyřešily. Štíhlá postava působila velmi mladistvým dojmem, ale potřebovala by nabrat pár kilogramů, o které přišla během náročného období.

Musím se dát do pořádku, řekla si v duchu a přejela prstem po obočí, které by už taky potřebovalo upravit.

Zničehonic ji vyrušil zvuk příchozí zprávy. Udělala pár kroků k malému stolku z madeirského proutí a vzala mobil do ruky. To, co si v něm přečetla, ji překvapilo i rozrušilo zároveň a přinutilo ji sednout si do křesla.

*Bom dia, Sofie,
předně se omlouvám a dívím se vlastní odvaze. Číslo na tebe jsem dostal od Ines, tvé nové kamarádky, a opravdu tě nechci obtěžovat. Dlouho jsem přemýšlel, zda ti psát, nebo ne, až nakonec... jsem se rozhodl přece jen vytukat aspoň pár řádků.*

Žiju na Porto Santo. Je to ostrov vzdálený pár kilometrů od Madeiry. Pracuju tady jako jeřábník na jedné stavbě, která je momentálně ve skluzu, a tak jsem skoro pořád v kabině jeřábu. Protože Ines říkala, že jsi momentálně volná a že bys třeba i měla chuť... jen si psát, samozřejmě... třeba i s jeřábníkem... a navzdory mojí ne zrovna nejlepší angličtině... že bys byla ochotná...

Už motám páte přes deváté, já vím. A tak raději končím. Přeju ti krásné ráno na jednom z nejmalebnějších náměstích ve Funchalu a doufám, že se ozveš. Když se pořádně podíváš na andílka na špičce fontány, zjistíš, že má na pravé ruce šest prstů.

S pozdravem

Luis

Sofie nevěřila vlastním očím.

Kdo je Luis a odkud zná její jméno? A kdo je, kčertu, Ines?! Co se to děje? Někdo se dostal podvodem k jejímu číslu a myslí si, že zneužije naivní turistku, možná ji

i připraví o peníze a kdo ví co ještě! Po zádech jí přeběhl mráz a roztrásla se jí kolena. Tohle jí ještě chybělo! Šílený Luis a jeho obtěžování. Co teď? Nahlásí to policii, nebo počká a uvidí, co se z toho vyvine?

Ale možná je to celé jen omyl. Podivný, ale v podstatě možný. I tak mu napiše, to jediné může udělat hned. Třesoucími se prsty se dala do vyťukávání odpovědi.

Evidentně ses zmylil, žádnou Ines neznám a ty jsi pravděpodobně chtěl psát jiné Sofii. Už mě nekontaktuj, nepřeju si to. Je to obtěžování!

Když dopsala, rychle zprávu odeslala a přehodila přes sebe župan. Tak a je to, Luis je nadobro ten tam. Musí se uklidnit a dobře se naladit, začíná přece první den jejího úžasného, nového života.

Tehdy se rozdrnčel zvonek. To bude u dveří. Kdo to jen může být, takhle po ránu? Nepříjemné zvonění vzbudí Zuzanu, která si vychutnává tolik potřebný těhotenský spánek. To všechno jí prolétlo hlavou, když vycházela ven z pokoje, kráčela ke vchodovým dveřím a rychle je otevřela. Spatřila za nimi mladou ženu v barevných šatech a červených botách, s černými vlasy a širokým úsměvem na tváři. „Ty jsi určitě Sofie, že ano?“ zašvitořila anglicky. „Já jsem Ines. Těší mě.“